

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βάντερμπιλτ και η σερβιτόρα

Ο διάσημος συγγραφέας Βάντερμπιλτ ήρθε εποχή που, όπως πολλοί άλλοι συγγραφείς και καλλιτέχνες, δεν είχε πεντάρα στη τσέπη του. Ποτέ όμως δεν άπαιχότανε γι' αυτό και ποτέ δεν έχανε την ψυχραιμία του.

Μία φορά είχε δημιουργήσει δέκα δολларίων χρέος σ' ένα έσται-τόριο που έτρωγε βρεσόν. Ή σερβιτόρα τόν εγγνώριζε ποιος ήταν και έδισταξε να τού ζητήσει τα χρήματα. Και ο Βάντερμπιλτ δεν έδειχνε να θυμότανε το χρέος του.

Πέρασαν αρκετές εβδομάδες έτσι και μία μέρα που ο συγγραφέας μας ξαναπήγε στο έσταιτόριο, η σερβιτόρα τόν πλησίασε με χαμόγελο και τού είπε :

— Έφρετα, κύριε Βάντερμπιλτ, σάς είδα στ' όνειρό μου τήν περασμένη νύχτα.

— Μπα !... Έκανε, κάπως άφηρημένος δωροίς.

— Ναι, βέβαια. Είδα πός μου είχατε έκμισαν τήνα δέκα δολάρια !

— Δέκα δολάρια ; είπε ο Βάντερμπιλτ, χμ... σάν πολλά μου φαίνονται, δεσποινίς, μά δεν πειράζει. Κρατήστε τα !

Ο Ντέ Λιέ Μπεβίλλ και τo παράσημο

Στήν εποχή του βασιλέως τής Γαλλίας Έρρίκου 4ου ένας φτωχός κόμης, ο κ. ντέ Λιέ Μπεβίλλ, είχε μία μονάχα φιλοδοξία στη ζωή του : Νά πάρη από τo χέρι τού βασιλέως ένα παράσημο.

Αυτό ήταν τo όνειρό του και έχρησιμοποίησε όλες τις γνωμίες του γιά νά τo ίδη πραγματοποιημένο. Τέλος, μία μέρα ο Έρρίκος 4ος τόν εκάλειε στά ανάκτορα. Ο άμοιρος κόμης έφρεξε άμέσως μέ χτυποκάρδι. Και έκόνετρε νά τρελλά-φει από τή χαρά του, όταν ο βασιλεύς τού έκάρφωσε τo παράσημο τόν όνειρόν του στo στήθος.

Υπήρχε τότε μία συνήθεια : οι παρασημοφορούμενοι νά λένε τήν ώρα που έδεχότανον τo παράσημο — Κύριε, δέν είμαι άξιος γιά τήν τιμή που εύδοκείτε νά μου κάμνετε.

Και φυσικά ο κόμης ντέ Λιέ Μπεβίλλ επανέλαβε κα' αυτός τήν καθιερωμένη φράση :

— Μεγαλειότατε, δέν είμαι άξιος γιά τήν τιμή που εύδοκείτε νά μου κάμνετε.

Τότε ο Έρρίκος 4ος τού άποκρίθηκε χωρίς τόν παραμικρότερο οίκτο :

— Τό έφρα, κόμη, τό έφρα καλά. Μου φορτώθηκε όμως ο άνεμός μου γιά νά σάς δώσω στo τo παράσημο και δέν θέλησα νά τού χαλάσω τo χαιτήρι !

Ο Μπαϊκλιν και ο χειρουργός

Ο περίφημος ζωγράφος τού περασμένου αιώνος Μπαϊκλιν είχε μία έντελώς δική του και ιδιόρρημη τεχντροπία. Οι προσωπογραφίες του όπως και όλοι του οι πίνακες, ήταν βέβαια άριστουργηματικές, μέ τή διαφορά όμως, ότι δέν είχαν καθόλου ρεαλισμό. Τά πρόσωπα του δέν έδειχναν νά εινε πραγματικά, σάν κ' έβεινα πού συναντούμε κάθε μέρα στη ζωή. Κάτω από τo πινέλο τού μεγάλου ζωγράφου έπαιγαν ένα έξαιρετικά λεπτό και υπεργήγιο χαρακτήρι, έξαιυλονόντουσαν έντελώς.

Μία μέρα ένας διάσημος χειρουργός έπεσκέφθη τo άτελει τού Μπαϊκλιν. Έσταμάτησε πολλά ώρα έμπρός σ' έναν τελευταίο πίνακα τού ζωγράφου και στo τέλος τού είπε :

— Είπε, ώρεια πράγματι αδη ή προσωπογραφία σου, Μπαϊκλιν. Τί νά σου πώ όμως, ή ανατομία σου εινε έντελώς ξεκρέμαστη, άγαγίτε μου. Αυτό έδώ τo πρόσωπό σου π. χ. δέν φαίνεται νά ζή.

Ο Μπαϊκλιν έγέλασε μέ τήν παρατήρηση αυτή τού φίλου του χειρουργού και τού άπάντησε :

— Νά σου πώ, φίλε μου. Μ' όλα αυτά που λές τo πρόσωπο αυτό θά ζήσει πολύ περισσότερο από σένα !...

Ο κύριός του...

Ο Έρρίκος ο 4ος συνάντησε μία μέρα μέσα στo Λούβρο έναν έντελώς άγνωστό του άνθρωπο, φτωχικά ντυμένο.

— Σέ ποιόν άνήκεις ; τόν ρώτησε τότε ο βασιλεύς.

— Στόν έαυτό μου ! άπάντησε υπερήφανα ο άγνωστος.

— Τότε, φίλε μου, τού είπε ο βασιλεύς, ο κύριός σου εινε πολύ άνόητος !...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Γιά νά φρουσάση τo ψωμί πρέπει νά τo δουλέψουν χέρια και γιά νά φάς τήν κόρα του πρέπει νά έχεις δόντια.

παδιά θαλασσινών, που θα τα τραβούσε μία μέρα ή θάλασσα... Μία φτωχή γυναικούλα, που είχε μείνει χωρίς σπίτι, και κοιμότανε προσωρινώς μέσ στο καράβι, με πληροφόρηση τότε πως έπρόκειτο ύστερ' από λίγο νά διαλύσουν τo «Αστέρ», γιά νά πουλήσουν τήν ένγεια του...

Ήθελα νά φύγω από κείνο τo μέρος, και όμως κάτι με κρατούσε κοντά στo καράβι αυτό, που τo είχανε τραβήξει και πετάξει στήν άμμουδιά. Έμοιαζε σάν περήφανος γλάρος, που τού έσπασαν τά σκάγια τή μία φτερούγα, και είχε πέσει και ξεψυχήσει άπάνω σ' έναν ξερότοπο, μακριά από τήν αγαπημένη του θάλασσα.

— Άξαρνα, άκουσα μια φωνή από πίσω μου :

— Δέν μου λέτε, κύριε, θά τo χαλάσουν τώρα κοντά τo «Αστέρ» ;

— Γύμια και είδα μπροστά μου ένα γέρο, μέ κάτασπρα γένεια και μαλλιά :

— Σχή άρχη ; τά έγρασα και δέν ήξερα τί άπάντηση νά τού δώσω. Έκείνη τή στιγμή με πλησίασε ή φτωχή γυναικούλα πού σάς είπα παραπάνω, και μου έξήγησε μέ τρόπο :

— Είπε ο μάργαμπα Γκράλ...

— Πός ; άναφώνησα, είνε ο μάργαμπα Γκράλ !...

Δέν τόν είχα άναγνωρίσει. Τόσο πολύ είχε αλλάξει.

— Ναι, έξακολούθησε ή γυναικούλα, μονάχα πού εινε τρελλός, ο κακομοίρης ! Τρελλάθηκε από τόν καιρό που πέθανε στή θάλασσα και τo έγγονάκι του...

Ζήτησα περισσότερες πληροφορίες—επειδή έλειπα δεκαπέντε δώδεκα χρόνια άπ' τo χωριό—και ή πρόθυμη γυναικούλα άνέλαβε νά ίκανοποιήση τήν περιέργειά μου.

Τότε λοιπόν έμαθα πός λίγον καιρό μετά τo θάνατο τού Γάκρου, πέθανε από τόν καιρό της και ή γυναίκα του. Ο μάργαμπα-Γκράλ ήρθε τότε τo έγγονάκι του κ' έβινε θυσία γιά νά τo μεγαλώση. Μά τo παιδί αυτό αγαπούσε από μικρό τή θάλασσα. Σέ ηλικία δεκαπέντε ετών έφυγε μ' ένα καράβι γιά ένα μακρινό ταξίδι — και δέν ξαναγύρισε πειά !... Πέθανε κ' αυτό στή θάλασσα, όπως κ' οι πατέρας του. Ο μάργαμπα Γκράλ δέν μπόρεσε ν' άνθξει και στo νέο αυτό χυτίσμα, και τρελλάθηκε...

Στo μεταξύ, τo «Αστέρ» είχε πληρώσει πειά, δέν έκανε γιά ταξείδια, και τo είχανε τραβήξει στήν άμμουδιά γιά νά τo πουλήσουν ως ένγεια.

Ο μάργαμπα-Γκράλ δέν άπομακρόντανε πειά από τo καράβι αυτό. Έπίστευε ότι μέσα στo τεράστιο αυτό ξύλινο κουράφι ήτανε κρυμμένοι ο γιός του και ο έγγονός του, και ότι άμα άρχιζαν νά τo διαλύσουν, θά έβγαιναν από μέσα τ' αγαπημένα του αυτά πρόσωπα, θά μπόρευσε επί τέλους νά τά ξανασφίξη στήν άγκαλιά του.

— Τo καράβι αυτό εινε Δράκοντας ! μου είπε σέ λίγο ο μάργαμπα-Γκράλ. Μου έχει φείε τά παιδιά μου... Μά τά παιδιά μου εινε ζωντανά μέσα του... Θά τά ξαναδώ !... Φτάνει μονάχα νά τρυπήσουν τήν κοιλιά ατούτo τού Δράκοντα !

ΠΙΕΡ ΛΕΜΟΝΙΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ο όνομαστός Έλληνορωμάνος συγγραφέας Παναίτ Ίστράτι, ο όποιος είχε έπισκεφθεί περι τόν Ίανουάριο τής Άθήνας, έπιστρέφει, έπειτα από δεκαεπτάσσαν μινών διαμονή στή ορεινική Ρωσία, στo Παρίσι. Πρόκειται δέ νά εκδόση κατ' αυτές τις έντυπώσεις και τις σκέψεις του άπό τήν κατάσταση τής Ρωσίας σ' ένα έργο με τόν τίτλο : «Πρός τήν άλλη φλόγα !»

— Μεταφράσθη και έξεδόθη γαλλικά τo γνωστό μυθιστόρημα τού μακαριού Έκρηκριαίου μυθιστοριογράφου Κωνσταντίνου Θεοτόκη «Ο Κατάδικος».

— Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Πόλ Βαλερύ συνήθιζε νά εργάζεται φιλολογικά μόνον άπό τις πέντε ως τις δέκα τo πρωί. Καθ' όλες τις άλλες ώρες της ήμέρας τού εινε άπολύτως άδύνατο —όπως έμολογεί ο ίδιος— νά γράψη έστω και ένα στίχο !

— Ένας βιογράφος τού Γκαίτε, τού όποιου θά έορτασθή έντός τού μηνός ή εκατονταετηρίδα, άποκαλύπτει ότι ο μέγας ποιητής άγαπήθηκε στή ζωή του άπό 217 γυναίκες !... Αυτές δηλαδή εινε ή γνωστές. Υπάρχουν όμως και άλλες άγνωστές...

— Ο Άνρη ντέ Μοντεράλν, ο σπουδαιότερος άπό τούς νέους ποιητές τής Γαλλίας, εινε και περιφημος...ταυρομάχος !... Έχει λάβει επανειλημμένως μέρος σέ ταυρομαχίες και έχει σκοτώσει άρκετούς ταύρους. Έχει μάλιστα γράψει και μυθιστόρημα σχετικό μέ τις ταυρομαχίες !...

— Ο Γάλλος ποιητής Μπλαϊζ Σαντράρ θέλησε πρo καιρού νά πάη στή Βραζιλία. Μά μόλις έφτασε εκεί και δήλωσε τήν ταυτότητά του ή άρχες τού απαγόρευσαν ν' άποβιβαστή, λέγοντάς του ότι έχουν άπειρία ποιητών. Έκείνο που χροιάζονται—τo έπρόθεσαν—εινε οι «σκαφιθάδες». Έδουχώς γιά τόν ποιητή επενέβη ή Γαλλική Πρεσβεία και τού έπετρέψθη έτσι ή έξοδος...

